

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Constantin Alerguș,

Judecători –Nadejda Toma, Petru Moraru, Ion Guzun, Galina Stratulat

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocatul Tuhari Igor în numele inculpatului Garciu Veaceslav împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 24 aprilie 2014 și a avocatului Bevza Dumitru în numele inculpatului Rotar Vladimir, împotriva sentinței Judecătoriei Comrat din 06 februarie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 24 aprilie 2014 în cauza penală în privința lui

Garcu Veaceslav Gheorghii,

născut la 15 februarie 1991, originar și domiciliat pînă la reținere în or. Comrat, str. S. Lazo, nr. 15

și

Rotar Vladimir Piotr,

născut la 13 ianuarie 1993, originar și domiciliat pînă la reținere în or. Comrat, str. Dobrovolschi, nr. 2/B

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 11 ianuarie 2011 - pînă la 06 februarie 2012; (instanța de fond);

2. de la 19 martie 2012 - pînă la 09 iulie 2012; de la 30 septembrie 2013 - pînă la 24 aprilie 2014 (instanța de apel);

3. de la 14 martie 2013 - pînă la 30 aprilie 2013; de la 25 august 2014 - pînă la 09 decembrie 2014 (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 06 februarie 2012, au fost condamnați:

- Garcu Veaceslav în baza art. 188 alin. (4) Cod penal, la 9 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis;

- Rotar Vladimir în baza art. 188 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

S-a dispus încasarea din contul lui Garcu V. și Rotar V. în mod solidar suma de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, în beneficiul lui Pavlenco G.

Acțiunea civilă înaintată de Pavlenco G. privind încasarea prejudiciului material a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului să se pronunțe

instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Garciu Veaceslav și Rotar Vladimir, la 30 octombrie 2010, aproximativ la orele 21⁰⁰, prin înțelegere prealabilă, acționând intenționat cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, fiind înarmați cu un pistol cu gaz de marcă nedeterminată, aflându-se în automobilul de model „Nissan Primera”, cu numărul de înregistrare UN AX – 362, care aparținea cu drept de proprietate lui Pavlenco Ghenadie, și care se deplasa pe traseul Basarabeasca-Comrat în zona stației de alimentare cu benzină „Petrom - Moldova”, l-au atacat pe ultimul, cauzându-i leziuni corporale ușoare, după care partea vătămată a reușit să iasă din automobilul menționat și a fugit spre casele de locuit, amplasate la marginea s. Cioc-Maidan.

În continuare inculpații Garciu V. și Rotar V., din motive ce nu depind de voința lor nu și-au dus pînă la capăt intenția lor criminală, îndreptată spre sustragerea automobilului ce-i aparținea cu drept de proprietate părții vătămate Pavlenco Ghenadie, unde au împins automobilul într-un șanț de scurgere a apei de pe autostradă, după care au sustras din salonul automobilului bunuri în valoare totală de 7000 lei, prin ce i-au cauzat părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

3. Împotriva sentinței au declarat apel inculpatul Garciu V. și avocatul acestuia Ahmedov R. precum și avocatul Covalenco S. în numele inculpatului Rotar Vladimir, care au solicitat:

- inculpatul Garciu V. și avocatul acestuia Ahmedov R., casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare în privința lui Garciu V., din motivul lipsei în acțiunile ultimului a elementelor constitutive ale infracțiunii, argumentînd că instanța de fond neîntemeiat a pus la baza sentinței declarațiile contradictorii ale părții vătămate Pavlenco G. Totodată, nu au fost confirmate prin careva probe concludente prezența mijloacelor bănești în automobilul părții vătămate, decît prin declarațiile ultimului, lipsa amprentelor lui Garciu V. pe tocul pistolului cu gaze din care au fost efectuate împușcăturile și nici pe torpedoul mașinii de unde au fost sustrași banii.

Instanța de fond nu a ținut cont de depozițiile inculpaților care au declarat că nu au avut intenția de a sustrage automobilul deoarece nici unul dintre ei nu au permis de conducere și prin urmare, ei nu pot conduce un automobil.

- avocatul Covalenco S. în numele inculpatului Rotar V., casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare în privința lui Rotari V., invocînd că, depozițiile părții vătămate Pavlenco G. sunt contradictorii, iar instanța de fond neîntemeiat le-a pus la baza sentinței de condamnare, necătînd la

faptul că se combat prin depozițiile inculpaților. La fel, instanța de fond nu a dat careva apreciere declarațiilor martorilor Acbaș G. și Zadâr N. care au declarat, că apropiindu-se de automobil, ei nu au simțit careva miros specific și nu au auzit în acea seară careva sunete de împușcături.

În continuare, apelantul a menționat că este greșită concluzia instanței de fond referitor la faptul că inculpații aveau cu ei un pistol și că ambii, sau cineva dintre inculpați, puteau conduce un automobil.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 09 iulie 2012, apelurile declarate de inculpatul Garciu V. și avocatul acestuia Ahmedov R., și de avocatul Covalenco S. în numele inculpatului Rotar V., au fost respinse ca nefondate cu menținerea sentinței contestate.

5. Curtea de Apel a constatat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei, apreciindu-le din punct de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpaților în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Totodată, Colegiul penal a considerat că la aplicarea pedepsei lui Garciu V. și Rotar V. pentru infracțiunea comisă, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 74 și 79 Cod penal.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate au declarat recurs ordinar inculpatul Garciu Veaceslav și avocatul acestuia Tuhari Igor și inculpatul Rotar Vladimir, care au solicitat:

- inculpatul Rotar Vladimir, casarea hotărârilor contestate cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare pe motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate.

În argumentarea cererii de recurs, recurentul a invocat că hotărârile contestate sunt bazate exclusiv pe presupuneri și pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate. Instanțele ierarhic inferioare au lăsat fără justă apreciere declarațiile martorilor Acbaș D. și Zadâr N., care au relatat că nu au auzit în acea seară vre-un sunet de împușcături;

- inculpatul Garciu Veaceslav și avocatul acestuia Tuhari Igor, casarea hotărârilor contestate cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare. În argumentarea soluției solicitate recurenții au invocat că instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere greșită acțiunilor inculpatului Garciu V.

Totodată, instanțele ierarhic inferioare nu au cercetat probele prezentate sub toate aspectele, complet și obiectiv, încălcându-se principiul contradictorialității în procesul penal, făcîndu-se o evaluare și o apreciere neconcordantă a probelor prezentate ce s-a reflectat în soluția pronunțată.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiției din 02 iulie 2013, recursul ordinar declarat de avocatul Tuhari Igor în numele inculpatului Garcu Veaceslav a fost respins ca depus peste termen, iar recursurile ordinare declarate de inculpații Rotar Vladimir și Garcu Veaceslav au fost admise, casată total decizia Curții de Apel Comrat din 09 iulie 2012, și dispusă rejudecarea cauzei în Curtea de Apel Cahul.

8. În argumentarea soluției sale Colegiul penal lărgit a constatat că, instanța de apel în decizia contestată nu s-a pronunțat, s-au s-a pronunțat superficial, fără o argumentare cuvenită asupra motivelor invocate de apărare în apelurile declarate.

La fel, s-a menționat că modalitatea de motivare a soluției instanței de apel denotă că Curtea de Apel nu a apreciat probele examinate în ansamblu, din punct de vedere a pertinentei utilității, coroborării acestora, pronunțându-se superficial numai pe o parte din probele prezentate de părți, iar unele motive relevante pentru corecta examinare a cauzei au rămas fără argumentare.

În continuate instanța de recurs a conchis că instanța de apel la examinarea cauzei nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erorile de drept cuprinse în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal a menționat că la examinarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de raportul de expertiză medico-legală din 265 din 22.11.2010 (Vol. I, f.d.56-58), potrivit căruia părții vătămate i-au fost cauzate, în urma acțiunilor inculpaților, leziuni corporale ușoare, și de Recomandarea nr. 51 a Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea semnului calificativ al art.188 alin.(1) Cod penal, privind tîlhăria însoțită de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate.

9. Rejudecînd cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 24 aprilie 2014, apelurile declarate de inculpatul Garcu V. și avocatul acestuia Ahmedov R. și de avocatul Covalenco S. în numele inculpatului Rotar V., au fost admise, casată parțial sentința în latura civilă cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri prin care:

Acțiunea civilă înaintată de Pavlenco Gh. în partea reparării prejudiciului moral a fost admisă parțial.

S-a dispus încasarea din contul inculpaților Garcu Veaceslav și Rotar V. a câte 5000 lei, fiecare, în beneficiul părții vătămate Pavlenco G. cu titlu de prejudiciu moral.

În rest sentința a fost menținută.

10. Pentru a-și motiva soluția instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, probele au fost apreciate în modul corespunzător, acțiunile inculpaților corect au fost încadrate în prevederile art. 188 alin. (4) Cod penal, adică, tâlhăria, atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, săvârșie în proporții mari.

Aceste împrejurări au fost constatate prin cumulul de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al colaborării lor.

Instanța de apel a respins argumentele apelanților referitor la faptul că partea vătămată nu a confirmat prin probe veridice existența sumei de 7000 lei în torpedoul automobilului, și a menționat la acest capitol că Pavlenco G. imediat după comiterea asupra sa a infracțiunii a declarat că din automobil i-a fost sustrasă suma de 7000 lei, explicând totodată proveniența sumei menționate și destinația acesteia, iar motive de a pune la îndoială declarațiile părții vătămate nu sunt.

De asemenea Colegiul penal a respins ca fiind declarative argumentele apelanților precum că inculpații nu au avut scopul sustragerii automobilului pe motiv că nici unul dintre ei nu are permis de conducere, deoarece din materialele cauzei rezultă că partea vătămată a părăsit locul infracțiunii cu cheia de la automobil motiv din care inculpații nu au avut posibilitatea de a se deplasa cu automobilul în cauză. Totodată, Colegiul a specificat că lipsa permisului de conducere nu echivalează cu imposibilitatea conducerii autovehiculului precum și nu exclude intenția acestora de a sustrage mijlocul de transport.

Referitor la argumentul invocat de apelanți precum că la domiciliul lui Rotar V. nu a fost depistată pretinsa sumă de bani sustrasă Curtea de Apel a statuat că infracțiunea a fost comisă la data de 30.10.2010, iar percheziția la domiciliul lui Rotar V. a fost efectuată la data de 05.11.2010, prin urmare inculpații au avut posibilitate reală de a utiliza banii sustrași.

În continuare, instanța de apel în combaterea argumentelor invocate în apelul avocatului Covalenco S. precum că *deși partea vătămată susține că nu s-a auzit să fi fost efectuate de către inculpați împușcături cu pistolul, nu este clar de unde în automobil s-a depistat ghilza de patron*, a menționat că nici prin ordonanța de punere sub învinuire și nici prin sentința contestată inculpaților nu li s-a incriminat efectuarea împușcăturilor, ci doar folosirea pistolului de gaz în scop de însușire a bunurilor părții vătămate, prin aplicarea loviturilor părții vătămate și amenințarea cu

aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate. Totodată faptul aplicării loviturilor cu pistolul de gaze a fost confirmat prin declarațiile părții vătămate, a inculpatului Garciu V. și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 265 din 01.11.2010.

Colegiul penal a constatat că la stabilirea pedepsei inculpaților pentru infracțiunea comisă instanța de fond a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 61, 75 Cod penal, numindu-le o pedeapsă echitabilă în raport cu fapta comisă.

În consecință instanța de apel a conchis că, apelurile declarate sunt nefondate în latura penală pe motiv că materialele cauzei dovedesc incontestabil vina inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (4) Cod penal.

La soluționarea acțiunii civile în partea încasării prejudiciului material, Colegiul a stabilit că instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 225 alin. (3) și art. 387 alin. (1), (3) Cod de procedură penală. Totodată, instanța de apel ținând cont de suferințele fizice și psihice suportate de partea vătămată a considerat necesar de a încasa din contul inculpaților a câte 5000 lei de la fiecare, în beneficiul lui Pavlenco G., care în opinia Colegiului penal este o sumă proporțională cu suferințele morale suportate de ultimul, considerînd totodată că condamnarea inculpaților conține în sine și o satisfacere morală pentru victimele agresiunii.

11. Împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 24 aprilie 2014 a declarat recurs ordinar avocatul Tuhari Igor în numele inculpatului Garciu Veaceslav, care invocînd temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6),8),12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În argumentarea soluției solicitate recurentul a invocat următoarele:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apel;

- la soluționarea cauzei instanța de apel a ignorat prevederile art. 101 Cod de procedură penală;

- încălcînd prevederile art. 417 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală Colegiul penal nu a rezolvat fondul apelului;

- toate probele examinate de instanța de fond au fost verificate de către instanța de apel prin darea citirii lor în ședința de judecată și ca rezultat Curtea de Apel nu a cercetat suplimentar probele administrate de instanța de fond, lăsîndu-le fără apreciere;

- prin decizia din 02 iulie 2013 Cărea Supremă de Justiție a indicat instanței de apel un șir de erori care urmau a fi înlăturate prin rejudecarea cauzei, însă Colegiul penal nu a ținut cont de aceste indicații, dîndu-le probelor o apreciere greșită și

superficială;

- în continuare a rămas neprobată prin careva probe pertinente prezența sumei de 7000 lei în torpedoul automobilului precum și nu au fost depistate urmele papilare ale inculpaților pe lacătul torpedoului și tocul pistolului depistat în automobil;

- nu a fost confirmată prin probe incontestabile intenția inculpaților de a sustrage automobilul părții vătămate;

- deși declarațiile părții vătămate conțin divirgențe esențiale, instanța neîntemeiat le-a ignorat neacordându-le nici un fel de motivare;

- prin probele acumulate de organul de urmărire penală și administrate de către instanțele de judecată nu a fost confirmată comiterea de către inculpați a infracțiunii de tâlhărie.

11.2 Împotriva hotărîrilor pronunțate în cauză a declarat recurs ordinar și avocatul Bevza Dumitru în numele inculpatului Rotar Vladimir, care invocînd temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală solicită casarea hotărîrilor contestate și pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința lui Rotar V.

În argumentarea soluției solicitate recurentul a menționat următoarele:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate;

- la examinarea cauzei au fost încălcate prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală;

- hotărîrile de condamnare în privința lui Rotar V. sunt bazate doar pe presupuneri, la materialele cauzei nu sunt careva probe pertinente care cu certitudine ar dovedi faptul că Rotar V. a comis infracțiunea incriminată;

- în cadrul cercetării judecătorești nu a fost confirmat faptul că Rotar VI. l-a atacat pe pătimaș pentru a-l deposeda de automobil, cu atît mai mult că nici Rotar VI. și nici Garciu V. nu dispuneau de permis de conducere;

- instanțele ierarhic inferioare neîntemeiat au pus la baza hotărîrilor de condamnare declarațiile părții vătămate care sunt contradictorii.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor ordinare declarate de partea apărării în numele inculpaților Garciu V. și Rotar VI., argumentînd, că instanța de apel a examinat cauza ținînd cont de prevederile art. 26-27, 93-101, 414 Cod de procedură penală, iar acțiunile inculpaților corect au fost încadrate în baza art. 188 alin. (4) Cod penal. Totodată, procurorul a menționat că recurenții în recursurile declarate nu au indicat în ce constă problema de drept de

importanță generală abordată în cauză și care este eroarea de drept comisă de instanțele ierarhic inferioare, solicitând doar reaprecierea probelor.

13. Verificând hotărârile contestate prin prisma criticilor formulate de către recurenți, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursurile ordinare declarate urmează a fi respinse din următoarele considerente:

Colegiul penal lărgit, constată că la cercetarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în plină măsură de prevederile articolelor 26, 27, 99-101 Cod procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, le-a dat o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblul, din punct de vedere al coroborării lor, întemeiat a dedus concluzia că, fapta inculpaților Garciu Veaceslav și Rotar Vladimir, întrunește elementele infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (4) Cod penal.

În conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În cazul dat, instanța de apel la examinarea apelurilor declarate a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, **a verificat și a apreciat** conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei instanței de apel.

Analizând probele expuse în decizia instanței de apel, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel corect a concluzionat că vinovăția inculpaților pe deplin este dovedită, în săvârșirea de către aceștia a infracțiunii prevăzute de art.

188 alin. (4) Cod penal – *tîlhăria*, adică, *atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, săvîrșit în proporții mari.*

Colegiul ține să remarce că Curtea de Apel întemeiat a respins argumentele inculpaților și avocaților acestora referitor la faptul că în speță nu a fost probată existența sumei de 7000 lei în torpedoul automobilului, deoarece acest fapt a fost confirmat de partea vătămată prin depozițiile acestuia date imediat după comiterea infracțiunii (f.d.162-163, vol. I), mai mult ca atît partea vătămată a explicat proveniența banilor și destinația acestora, precum și a descris de ce nominal erau bancnotele sustrate. Prin urmare, instanța de apel just a conchis că în speță nu au fost constatate careva circumstanțe ce ar determina instanța să dea o apreciere critică declarațiilor părții vătămate în această parte, așa cum solicită recurenții, cu atît mai mult că persoana nominalizată a făcut declarații sub jurămînt și avertizare de răspundere penală în baza art. 312-313 Cod penal.

În continuare, Colegiul constată că instanța de apel just a conchis că urmează a fi respinse afirmațiile recurenților cu privire la faptul că în speță inculpații nu au avut scopul sustragerii automobilului, pe motiv că nici unul din inculpați nu are permis de conducere și menționează că, circumstanța invocată de recurenți nu echivalează cu imposibilitatea acestora de a conduce automobilul, precum și nu infirmă intenția ultimilor de a sustrage automobilul dat.

Următorul argument invocat de recurenți este că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor temeiurilor și motivelor relevante invocate în apel.

Colegiul menționează că, motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire care înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dînd părților din proces posibilitatea să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și temeinicia soluției adoptate. Motivarea hotărîrilor de către instanțele naționale constituie o obligație impusă acestora și prin prevederile art.6.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Potrivit jurisprudenței CEDO (cauzele *Albina vs România* din 28.04.2005; *Boldea vs România* din 15.02.2007), deși obligația instanțelor naționale de a motiva hotărîrile pronunțate nu presupune existența unui răspuns detaliat la fiecare argument, noțiunea de proces echitabil presupune că instanța națională trebuie să examineze, în mod real, problemele esențiale care i-au fost supuse dezbaterii. Colegiul constată că, în speță, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor temeiurilor invocate în cererile de apel, cărora li s-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, soluție care este considerată legală.

Afirmațiile invocate precum că toate probele examinate de instanța de fond au

fost verificate de către instanța de apel prin darea citirii lor în ședința de judecată și ca rezultat Curtea de Apel nu a cercetat suplimentar probele administrate de instanța de fond, lăsându-le fără apreciere, Colegiul penal le respinge, din următoarele considerente. În conformitate cu prevederile art. 414 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de apel, verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul - verbal.

Analizând procesul - verbal al ședinței de judecată (f.d.42-43, verso, vol. III) Colegiul constată că, instanța de apel a dat citire probelor materiale examinate de prima instanță consemnându-le în procesul – verbal, respectând întru totul cerințele art. 414 alin.(2) Cod de procedură penală. Mai mult, Colegiul remarcă că participanții la proces nu au înaintat careva demers prin care ar fi solicitat cercetarea suplimentară a probelor (așa cum prevede art. 413 alin. (3) CPP) cu invocarea care probe anume urmau a fi cercetate suplimentar de către instanța de apel.

La fel, Colegiul lărgit respinge ca fiind neîntemeiată critica adusă de recurenți referitor la faptul că instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile date de instanța ierarhic superioară prin decizia din 02 iulie 2013.

În susținerea acestei concluzii, Colegiul atestă că prin decizia menționată a Curții Supreme de Justiție, **s-a dispus rejudecarea cauzei** pe motiv că *„instanța de apel în decizia contestată nu s-a pronunțat, s-au s-a pronunțat superficial, fără o argumentare convenită asupra motivelor invocate de apărare în apelurile declarate, iar probele nu au fost examinate în ansamblu, din punct de vedere a pertinentei utilității, coroborării acestora”*. În continuare instanța de apel, rejudecând cauza a luat act de indicațiile instanței ierarhic superioare și în conformitate cu prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, a îndeplinit indicațiile acesteia expuse în decizia nominalizată.

Concluziile instanțelor privind vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii imputate, sunt bazate pe cumulul de probe pertinente și concludente administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în mod obiectiv, și anume pe declarațiile însăși ale inculpaților, a părții vătămate Pavlenco Gh., a martorilor Acaș G. și Zadâr N. și actele cauzei – procesul verbal de cercetare la fața locului din 30.10.2010; - procesul – verbal de examinare a automobilului de model „Nissan Primera” din 01.11.2010; - Procesul-verbal de ridicare a obiectelor din 01.11.10; - raportul din 15.11.2010; - Ordonanța de efectuare a expertizei din 05.11.2010; Procesul-verbal percheziție din 05.11.10; - Procesul-verbal de ridicare a bunurilor din 06.11.10; - Ordonanța de ridicare a obiectelor și documentelor din 02.11.10;

Procesul-verbal de ridicare a bunurilor din 02.11.10; - Ordonanța de ridicare a obiectelor și documentelor din 16.11. 2010; -Procesul-verbal de ridicare a bunurilor din 16.11.10 ; - Raportul de expertiză medico-legală nr.265 din 01.11.10 ; Raport de expertiză medico-legală nr.791 din 04.11.10; - Raportul de expertiză medico-legală nr.814 din 09.11.10; - Raportul de expertiză medico-legală nr.821 din 12.11.10 ; - Raportul de expertiză dactiloscopică nr.2798 din 10.11.10 ; - Raportul de expertiză dactiloscopică nr.2799 din 15.11.10; - Raportul de expertiză nr.146 din 07.11.10; - Fișele dactiloscopice a lui Pavlenco G., Garciu V. și Rotari V. (f.d.129-131); Raportul de expertiză nr.163 din 25.11.10; - Raportul de expertiză nr.2816 din 25.11.10; - Raportul de expertiză nr.3007 din 14.12.10; - Ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată din 01.11.10; - Procesul verbal de audiere a părții vătămate Pavlenco G. din 01.11.10; Procesul verbal de audiere suplimentară a părții vătămate Pavlenco G. din 26.11.10; - Procesul-verbal de verificare a explicațiilor învinuitului la fața locului din 06.11.10; - Procesul verbal de audiere a părții vătămate Pavlenco G. din 06.11.10; Procesul-verbal de recunoaștere a persoanelor din 06.11.10; - Procesul - verbal de audiere a părții vătămate Pavlenco G. din 06.11.10 ; Procesul-verbal de recunoaștere a persoanelor din 06.11.10; - Procesele-verbale de audiere a martorilor Acbaș Gh., Toncu D., Culiciu M., Cambur N., Zadâr N., Savva V. din 15.11.10; - Procesul-verbal de predare a informației conform interpelării nr.5288/10 din 08.12.10; Procesul-verbal de examinare a documentelor din 21.12.10; Ordonanța de anexare la materialele dosarului a corpurilor delictive; probe care, au fost detaliat și minuțios descrise în sentință și decizia instanței de apel.

Lecturînd textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri argumentate și detaliate la toate motivele apelurilor declarate de partea apărării în numele inculpaților.

De fapt, reieșind din conținutul recursurilor, Colegiul atestă că recurenții nu sunt de acord cu aprecierea data de către instanțele de fond probelor administrate și cercetate pe parcursul ședințelor de judecată, considerînd că acestea nu dovedesc vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii imputate.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, conform art.27 și 414 alin.(2) Cod de procedură penală, aprecierea probelor și circumstanțelor de fapt ale cauzei ține de competența instanțelor de fond și de apel. Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească devenită definitivă.

Această concluzie survine din prevederile art.427 Cod de procedură penală, care prin temeiurile enumerate în pct.1)-16) oferă dreptul de casare numai dacă se constată o eroare de drept, iar aprecierea probelor ca temei de recurs nu se specifică în norma vizată.

Colegiul remarcă că recursurile repetă textul apelurilor declarate de partea apărării și argumentele expuse de recurenți au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat și, apreciind toate probele în ansamblu, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor. Astfel, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelurilor și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestora, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Temeiurile invocate de recurenți referitor la nevinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii imputate, precum că nu a fost dovedit că inculpații au avut intenția de la bun început de a sustrage automobilul, și nu a fost probat faptul prezenței în torpedoul automobilului a sumei de 7000 lei, care pretinde partea vătămată că i-a fost sustrasă, nu pot fi reținute, deoarece atât prima instanță, cât și instanța de apel au motivat condamnarea acestora prin faptul că acuzarea a prezentat suficiente probe, care cu certitudine dovedesc intenția directă și vinovăția inculpaților în aplicarea loviturilor părții vătămate, iar scopul urmărit de aceștia a fost de sustragere a bunurilor lui Pavlenco G.

Colegiul conchide că totalitatea argumentelor invocate de recurenți nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor în instanța de recurs și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel. Totodată constatându-se că instanța de apel a examinat cauza penală prezentă fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Colegiul mai conchide precum că, instanța de apel în hotărârea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a reglementărilor incidente, decizia adoptată fiind legală, întemeiată și argumentată, faptelor comise de inculpați li s-a dat o încadrare juridică corectă, **motivarea soluției fiind bazată pe probele administrate în cadrul procesului penal, pedeapsa fiind stabilită de instanța de fond argumentat, luându-se în considerare prevederile legale ce reglementează acest aspect.**

Generalizînd cele expuse mai sus, Colegiul constată că, în speță, instanța de apel și-a motivat decizia pronunțată și **aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția**, examinînd cauza penală prezentă fără careva abateri de la normele de procedură și corect apreciind probele cercetate sub toate aspectele, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

În acest context, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de către apărători în recursurile declarate sunt neîntemeiate, fapt ce determină incontestabil concluzia de respingere a acestora ca inadmisibile cu menținerea hotărârii contestate.

14.În conformitate cu prevederile art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate avocatul Tuhari Igor în numele inculpatului Garciu Veaceslav împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 24 aprilie 2014, și a avocatului Bevza Dumitru în numele inculpatului Rotar Vladimir, împotriva sentinței Judecătoriei Comrat din 06 februarie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 24 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui *Garciu Veaceslav Gheorghii* și *Rotar Vladimir Piotr*, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 24 decembrie 2014.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecători

Nadejda Toma

Petru Moraru

Ion Guzun

Galina Stratulat